

Stort Tema: U-359

Foråret er overstået og således også det store ubådsscenario U-359, der i inderkredsen havde Eidolons egen super-kasserer Pia Frederiksen solidt placeret. Vi bringer hele tre anmeldelser.

Læs side 12-14

Overdrevet lukker

Med dette ottende og sidste eksemplar af Overdrevets afsløringer lukker foretagendet. Det er vi kede af, men det har sine gode grunde.

Læs mere på side 8

Nyt alternativ til Hareposten

Få dage inden dette blad røg i trykken dumpede en kuvert ind ad brevsprækken. I kuverten lå „Rollespilleren“ - det nye, flotte medlemsblad fra Landsforeningen for Levende Rollespil. Mikkel Bækgaard har taget et kritisk blik på de glitrende sider og ser på, hvad der gemmer sig derinde.

Anmeldelse

Af Mikkel Bækgaard

Landsforeningen for Levende Rollespil har nu efterhånden en trekvart år på banen. De blev stiftet med bulder og brag, og med ønsker om at gøre en stor for-

skel i det danske live-land. Siden har der været mærkeligt stille om foreningen. Der har af og til popper op med små tiltag og ideer, men uden at det har fået det helt store bid og den store gennemslagskraft. Der blev ønsket DUF-støtte, kurser og et stort og prangende medlemsblad, der kunne binde miljøet sammen og skabe et fælles organ, der går ud over de mange livesider på nettet.

Bladet *Rollespilleren* blev annonceret allerede kort tid efter foreningens stiftelse, men det er først nu – her i sommer – at vi endelig får lov til at se resultatet. Her i starten af juli dumpede første udgave ind af brevsprækkerne til alle medlemmerne, og samtidig bliver det sendt ud i løshandel i diverse rollespilsbutikker – ganske fint og spændende.

Yndlings-Viggo og look-alike

Bladet prydes af en flot og indbydende farve-

forside med vores allesammens yndlings-Viggo sammen med en look-alike fra premieren på *Kongen Vender Tilbage*. Det er således med stor fornøjelse, at jeg ser nærmere på det flotte blad – men jeg må også indrømme, at jeg ikke helt synes at indholdet i denne 26 siders ”pilot” til det kommende blad lever op til forsidens standard.

Temaartikler og sladder

Denne første udgave er præget af en lang række temaartikler om premieren på den sidste Ringenes Herre film. Der er således sladder fra efterfesten, reportage fra premieren og en god lang snak om Tolkiens univers i forbindelse med rollespil. Artiklerne er for sådan vis gode nok, men jeg synes bestemt at det er et problem, at det først er udkommet nu – et halvt år efter premieren – det er ifølge min ydmyge holdning alt, alt for sent.

Desuden synes jeg, at det er et problem at skrive så meget om *Ringenes Herre*. Det er for mig forudsigeligt, lidt kedeligt og kun delvist relevant. Ja, sågar synes jeg, at det lufter for meget den holdning, at live-rollespil pr. definition er lig med fantasy og Tolkien – og det er en sporet, mener jeg.

Rollespilleren kan gøre det bedre

Jovist, artiklerne er underholdende og sjove at læse, men i forhold til at repræsentere livemiljøet og dets fa-

cetter håber og tror jeg på, at *Rollespilleren* kan gøre det meget bedre i de kommende numre. De starter fint ud her med et flot og professionelt layout, der viser at miljøet er kommet meget længere siden det amatøragtige blad *Sabbat*, der havde sin gænge for et par år siden. Det tegner også fint, at *Rollespilleren* vil fokusere bredt og tiltale hele målgruppen – problemet her er bare, at de virkelig skal passe på, at de ikke kun rammer laveste fællesnævner og skriver om alt det kedelige, forudsigelige og intetsigende, der for en stor dels vedkommende desværre også kendetegner livemiljøet.

Men alt i alt tror jeg dog på en god og stor fremtid for *Rollespilleren*, når de kommer rigtigt i gang og får skærpet deres profil og kritiske sans noget mere.

Ved de store interdimensionelle turneringer kommer der alle mulige slags deltagere. Ved denne slags turneringer, gælder det om at holde hovedet koldt... især hvis man er Dommer...

... især, hvis man er en NY Dommer..!

Hov, hov..

HVAA?..siger du jeg snyder??...og du kalder det "bare en fornemmelse"?? NU skal jeg satme...

Åhh nej, se nu den nybegynder. Hvornår lærer de det? Provoker aldrig The Lord...tsk tsk

Av, av av.. Ikke godt, ikke godt!

BRIT HOLM 02/003

Borgergade 18
9000 Aalborg
98 13 27 24

www.goblingate.dk

Kystvejen 27
8000 Århus C
86 19 43 11

Nye tider på vej – igen

Igen, igen skal vi høre om de nye tider, der snart rammer Eidolon. Denne gang handler det om, at en Københavnerudgave af vores forening måske snart er på vej. Vores redaktør og landsformand flytter nemlig til hovedstaden, og med sig tager han selveste Ryan Hansen – drivkraft og energibombe. Så mon ikke, at de to skal banke gang i Eidolon i det sjællandske.

Leder

Af Mikkel Bækgaard

Jeps, så er det en realitet. Jeg drager væk fra Århus og af sted til København. Min begrundelse kan jeg ikke længere huske – i hvert fald ikke andet end trænge til noget nyt.

Overvejelsen havde ligget der længe, da Ryan en dag kontaktede mig, for at få besvaret rygterne om min mulige flytning. Han skal nemlig selv flytte dervover, da han snarlig indtræder som ansat i en laserfabrik – hvad det så end går ud på.

Jeg sagde jo og ja, og vi blev enige om at finde noget sammen. Mindre end et døgn senere ringede min mor og sagde, at hun havde en lejlighed til os. Såvel så gjort. Så nu rykker vi afsted til hovedstaden.

Eidolon København?

Og så er det jo straks, at tanken om Eidolon København melder sig. Mon ikke, at der skal ske noget. Der er jo masser af folk dervovre – også liverollespillere, og monstro om man ikke kan lokke bare en brøddel af dem med i vores fællesskab. Det skulle da være mærkeligt andet. Og så er vi jo godt rustet med mig og Ryan i byen.

Spørgsmålene

Der er selvfølgelig spørgsmål, der melder sig – i hvert fald for mig selv. Fortsætter jeg som Landsformand? jo ... Hvad med redaktørposten på

Hareposten? Tja ... Og hvad med alt det andet? Jo, jo

Nej, lad os se. Lige nu skal alt nok fortsætte som hidtil, men det varer nok ikke så længe, som det har gjort, før vi skal finde afløsere – i hvert fald til nogle af mine hverv. Så tænk jer lige om, og overvej en gang, om ikke at du skal til at lave noget for Eidolon også.

Headquarters

Alt ser lige nu ud til at Eidolons københavner-residens bliver på Frederiksberg. Nærmere bestemt den fashionable adresse Aksel Møllers have, som nogle påstår er et rigtig dejligt sted. Og mon ikke. Vi kan i hvert fald glæde os meget til de nye tider, der igen ser ud til at ramme vores forening.

Og er du fuldstændig ligeglad, så kan du i det mindste glæde dig til sommerweekenden, der er lige om hjørnet – og selvfølgelig til Hyggecon, der lige straks indfinder sig i efteråret – trods en afværget krise. Men det kan du læse mere om længere inde i dette blad.

Denne mand har sådan set ikke noget med denne leder at gøre - og dog, for endnu mere end før ser kæreste Danni Rune ud til at være den stærke Eidolon mand i Århus. Så vi glæder os over din bedrift - og håber på endnu mere. Hyg dig og jer i Jylland, mens redaktøren rejser til hovedstaden.

Der Lanterne – Meeting in Berlin

Østtyskland i 70'erne. Spioner og stikkere. En isnende kold krig. Det var rammerne om scenariet Der Lanterne, der blev kørt på årets Fastaval. Ryan Hansen deltog og bringer her sin anmeldelse.

Anmeldelse

Af Ryan Rohde Hansen

Efter megen diskussion om scenariets titel, var det blevet tid til at deltage i scenariet, "Der Lanterne", som løb af stablen på Fastaval 2004. Det var et barscenario sat i koldkrigstidens Østberlin under et topmøde. Der var adskillige mystiske folk, hvis skyggehandler havde trukket dem til baren, men også almindelige skæbner, der blot havde deres gang på stedet. Der var lige dele intriger og stemning.

Enægget tvilling

Forberedelserne til scenariet var ok. Rollen kom ikke ud i bedste tid, men dog var det muligt at finde et kostume, da genren ikke kræver det store. Personligt fik jeg en rolle, der var enægget tvilling, hvilket er praktisk talt umuligt at spille, men det virkede dog som et særegent tilfælde. Rollerne blev udsendt på elektronisk form, men blev fulgt op med en papirudgave, der var i følge-skab med andre nyttige ting som penge, en notesblok og en liste med billeder af spillerne.

Spillet var forsinket over en time, men da det først kom i gang, var der en god stemning på baren. Folk var parate til at småsnakke og lukke op for intrigerne. Heldigvis gik spillet ikke over i en klimatisk finale, hvor et eller andet overplot skulle afsløres – det fik lov til at udfolde sig selv på en naturlig måde. Bagefter var der en lidt lang, men dog acceptabel debriefing.

Et lummert bagrum

Scenografien var ikke overvældende. Klasseværelser er ved at

Fakta

Scenariet kørte på Fastaval 2004, hvor Jost L. Hansen stod som arrangør – også selvom scenariet faktisk er skrevet af Mikael Woelke, der oprindeligt skrev det til Støvring Højskole, hvor han er lærer i film.

Grammatisk set burde scenariet faktisk hedde "Die Laterne" – men titlen er en reference til en linie i den berømte tyske sang Lilly Marlene.

være under standarden, men en gen-nemtænkt bar og et lummert bagrum vejede op på problemet med alt for små stole. Jeg fatter dog stadig ikke, hvorfor der partout skal være tysk porno i Fastaval-scenarier. Det kan godt være, at det er "autentisk", men det er grimt.

Livemusik

Under scenariet var der også live-musik, som desværre druknede en del i folks intriger. Musikeren var god, men der var ikke nogen, der havde tid til at lytte, og musikken gjorde ikke noget for at underbygge stemningen – blot give adspredelse.

Det er ikke altid, man skal gøre ting, blot fordi man kan.

Holdt hvad det lovede

Der Lanterne får tre eddier for et scenarie, der holdt hvad det lovede, havde et plausibelt grundlag og kreative spillere, men hvis opsætning haltede lidt bagefter resten af scenariet. Prisen for scenariet spiller også ind i vurderingen, da den lå højere end scenarier af samme kategori, som alligevel formåede en bedre scenografi. Det ville være spændende at se scenariet opsat selvstændigt, så scenografien kan lade scenariet komme til sin ret.

Eidolon præsenterer

Sommerweekend „Kolonien“ 13-15 august

Mossø vest for Skanderborg
Et orgle af mad, hygge,
badning og fliskestænger
Sæt kryds i din kalender nu!

www.sommer.eidolon.dk

Pigerne vælter ind:

Nyt blod til Ringkøbing

Der er kommet nye folk til tops ude i Ringkøbing - og det et par stærke kvinder, der nu sammen med enlige Theo styrer slagets gang i det vestjyske.

Eidolon Ringkøbing

Af Theo Christensen m.fl.

Ja, vi har jo som bekendt fået tre nye medlemmer af bestyrelsen i Ringkøbing, da de gamle hoveder snart ikke længere er bosat i Ringkøbing. Bjørn og jeg er dog fortsat med i "klan Ringkøbing" og vi lægger vores klamme hånd på henholdsvis en menig bestyrelsespost og en formandspost til undertegnede. Der er sket det sensationelle, at der i år er kommet flertal af piger, og dem har vi da hilst velkommen... Det drejer sig om Klara Christensen, min lillesøster, Mai Isager, en ung debutant der just er færdig med 1.G og Christina Didriksen, Klaras gode veninde, der besidder den magtfulde kassererpost, og som derfor skal prøve at styre vores eskalerende underskud. De tre nye har hver skrevet et lille indlæg for at præsentere sig selv.

Klara

Man ser det tit. Faktisk alt for ofte. Især piger, men også drenge som bliver trukket ind af kærester og ældre brødre, der vil vise dem verdens bedste hobby. Mange af dem bliver moderat begejstret, og er med som på-

hæng til adskillige lives, men de kommer aldrig til at brænde rigtig for det.

Jeg er også blevet slæbt med til mine første lives af min storebror, og mange kender mig stadig bedst som "Theos lillesøster". Men der er sket noget mærkeligt. Jeg er faktisk kommet til at holde virkelig af rollespillet og dets folk, det er absolut den hobby, jeg hengiver mig mest til (og bruger flest penge på).

Men der er jo det med rollespil, at det kører ikke af sig selv, og da der skulle vælges nye folk til Eidolon Ringkøbings bestyrelse, var jeg en af de eneste til posterne. Jeg ville skam også gerne, men jeg indrømmer blankt, at min erfaring med bestyrelsesarbejde er minimal. Men jeg blev valgt, måske fordi jeg er Theos lillesøster, måske fordi jeg var en af de eneste som stillede op. Måske fordi alle må begynde et sted.

Jeg har nu været medarrangør til vores store kampagne Mørkeskoven, og har lært en masse om at lave et godt live. Og selvom det ikke er mig der får de store ansvarsposter eller kommer med de banebrydende ideer, så har jeg været glad for det. For hvordan skal jeg ellers lære det? Om to år står jeg måske som formanden for vores lille forening, jeg er i hvert fald med til at holde det hele kørende herude, når alle de ældre spillere smutter til universitetsbyerne. Og til den tid kan jeg forhåbentlig vise, at jeg ikke bare er påhæng i gruppen, én som måske synes, at rollespil er udmærket. Der kan jeg måske vise, hvad jeg har lært af de andre, og selv føre min visioner ud i livet, som en god, erfaren rollespiller. Måske...

Christina

Jeg hedder Christina og min rollespilskarriere startede for lidt over to år siden. Jeg bor i en lille gudsforladt landsby kaldet Kloster (og nej, der er ikke engang et kloster), tæt på Ringkøbing hvor vores forening holder til. Jeg blev første gang hevet til et live i den mørke skov af Klara, min gode veninde, og siden da har vi fulgt ad til en stor håndfuld arrangementer.

Jeg har været medlem af Eidolon

Genbrug af billede fra sidste nummer, der viser Christina til venstre og Klara til højre. De er da søde, er de ikke ... ?

i et par år, og har været ret involveret i vores lokalforenings-affærer, især fordi Klaras bror sad i bestyrelsen. Det faldt nok lidt naturligt at jeg kom i bestyrelsen, selvom jeg ikke har den vildeste erfaring, fordi jeg (uden at prale) hele tiden gerne vil forbedre mig og tage ved lære af de store gutter. Som kasserer har jeg ansvaret for alle pengene, men med lidt støtte fra den tidligere kasserer, synes jeg, det kører helt fint og smertefrit.

Jeg vil gerne være med til at støtte op om arrangementerne herude og tage ansvar for, at det hele ikke bare går dødt og forsvinder når en generation smutter hinsides til de mere østlige himmelstrøg, derfor sidder jeg og skriver denne lille ting om mig selv.

Mai

Da jeg var omkring otte år, blev jeg introduceret til rollespil gennem min storebror. Jeg spillede det ikke selv, men var med på side-linien – eller som stand-in – hvis de havde brug for en som mig. Der hvor jeg først begyndte at spille, var på ungdomsskolen for tre år siden, og siden da har jeg spillet så meget som

muligt - både live og almindeligt rollespil. Jeg er nu næstforkvinde i E.R. og vil gerne fortsætte med at have indflydelse på livemiljøet i Jylland. Nu skal jeg også undervise i rollespil på det selv samme sted, hvor jeg selv startede - dette ser jeg frem til, og mit mål er at introducere mange former for rollespil og live for de nye - ligesom det blev for mig. Rollespil er og vil fortsætte med at være en stor del af mit liv.

Og her har vi så den yndige næstforkvinde, Mai Isager Nielsen.

Sommerweekenden 2004, Kolonien, Nu med grillrist:

Dengang vi drog afsted

kom til "Gåsefarmen". Man kan vel nærmest beskrive hytten som rustik med et præg af ælde. Ikke desto mindre så lå den i et naturskønt område, og den så sig nu så smukt ud der i aftensolen.

Men ikke alt skulle gå så vel. Vi opdagede til vor rædsel, at hytte-damen havde brændt os af, og vi befandt os alene derude på bøhlandet.

Det skulle nu ikke afholde os fra at beskue den kommende sommerweekends rammer, og ved godt mod gav vi os til at inspicere området.

Faciliteter og aktiviteter.

Ja, udefra så det jo ikke ud af meget, men igennem hyttens ruder kunne vi beskue en mindre del af dens indre. Man skal jo her tænke på at hytte-damen havde forrådt os, og vi kunne derfor ikke komme indenfor.

Efter hvad vi kunne vurdere, så har hytten en række sovesale. Nogle af dem er fire-personers, hvor andre kan huse et større antal gæster. Hytten indeholder en foyer og et madværelse eller spisestue/hyggekrog (Det var lidt svært at vurdere). Omme bag hytten fandt vi noget som mest af alt mindede om en Dungeon. Vi mener at køkkenet måtte skjule sig dernede. Enten det eller en indendørs pool. Beklageligvis nok den første.

Dog skuede vi noget igennem et

Østvendt vindue, som umisgenkendeligt lignede et poolbord. Dette resulterede i taktfast jubel hos de rejsende.

Udenfor kunne vi fæste vore øjne på andre lykkelige sommeraktiviteter. Blot få meter fra hytten, befinder sig nemlig en volleyballbane (eller en tennisbane med sand på). Og sammenhængende med fornævnte aktivitet ligger en petanquebane. Lystigt som ind i ... Men det stoppede ikke bare der. Lige klods op ad havde man valgt at placere en supergrill (med rist) og et hygsommeligt lejrbræt, som i dagens anledning var slukket.

Blot få hundrede meter fra selve Gåsefarmen, befinder der sig en privat strand. Den er ikke stor, men den er svært hyggelig. Rygterne svirrer også om, at der på Gåsefarmens anden side skulle ligge en større offentlig strand.

Og vi gik til filmen.

For at kvæle tiden, mens vi ventede på hytte-damens mulige ankomst, besluttede vi at starte optagelserne af sommerweekend-traileren. Efter nøje tilrettelæggelse på et minuts tid, valgte vi at begive os mod Gåsefarmens private strand. Den skulle nemlig agere lokation.

For at komme til søens bred, måtte man forcere et mindre stykke skov. Man kan dog vælge at følge en mindre sti, som løber parallelt med en rindende bæk. Vi valgte stien.

Vi skulle dog ikke gå længe for

farerne lurede. En fæl bande Uruk-Hai-Myg lå i baghold. De kunne lugte blod, og synet af fire par bleg-hvide sovekammerben var mere end de kunne modstå. Vi måtte kæmpe os vej igennem et inferno af vinger, snabler og skov, før vi endelig nåede søens bred. Det kan anbefales til senere ekspeditioner, at man iklæder sig et lag myggegift eller har en tilpas mængde gin i blodet.

Oh, den skønne bred. Jeg fik pare-ret den sidste myg med min hat. Nu var der kun idyllen tilbage. Dog var pausen kort, for vi var ikke kommet for at dase. Mikkelførte sig instruktørhjelmen og piskede os igennem det stramme og nådesløse filmprojekt.

Vi vil ikke omtalen traileren her, da den allerede er færdigproduceret. Man kan beskue den inde på sommerweekendens hjemmeside.

Hvad så nu?

Godt spørgsmål. Vi kan da underholde med at vi kom helskindet derfra. Hytte-damen dukkede aldrig op, og det har hun sidenhen undskyldt meget for.

Ellers har det overordnede indtryk af Gåsefarmen været godt. Skøn natur, lækkert badevand, en tilsyneladende hyggelig hytte og brænde nok til at kvæle en +10 drage.

Så til slut er der vist bare at afsløre motivet bag denne artikel. Kom til Sommerweekenden, det bliver edder skægt.

Og det skete i de dage, at Jannick, Mikkelf, Ole og Danni drog ud for at inspicere sommerweekendens faciliteter. Alle-rede flere dage forinden, havde de aftalt et møde med den venlige hytte-dame, som skulle fremvise lokationen.

Reportage

Af Danni Rune.

Vi befordrede os selv i "Trine", Onkel Jannicks komfortable Punto. Vejret var dejligt, og solen skinnede fra en skyfri sommerhimmel. Klokken blev nær 18, da vi endelig an-

Blikfang sælger live-rollespils-kostumer, tilbehør og effekter

www.blikfang.com

Europæisk Middelalderfestival

Lad os så få den bod!

Hvert år er der middelalderfestival i Horsens, og det er jo et mekka for den del af live-miljøet, der elsker ridere, store ølkrus og autentiske omgivelser. Maria Lind Heel kommer her med et opråb til, at vi i Eidolon næste år skal have vores egen stand i hjertet af Horsens mørke middelalder.

Synspunkt

Af Maria Lind Heel

Igen i år er der Europæisk Middelalderfestival i Horsens. Sidste år havde Eidolon en bod dernede, men opbakningen bag var for sløv.

Så vi blev nødt til at dele den med Rollespilsforeningen Midas, hvilket heller ikke er et problem fra min side, da jeg er med i begge foreninger.

Det jeg gerne vil frem til er, at jeg synes, vi skal gøre det til en tradition at have en bod på middelalderfestivalen hvert år. For vi laver jo alle mere eller mindre grej som er historisk korrekt eller som nemt kunne blive historisk korrekt.

Og så mangler vi lige en bod

Det eneste vi mangler er en der gider sørge for at tilmeldingssedlen bliver sendt i god tid, og det vil jeg gerne stå for, hvis der ikke er andre der melder sig. Men vi mangler stadig nogle folk der melder sig til at lave noget i boden... og så mangler vi lige en bod.

Med hensyn til boden, har jeg en idé. På EidoCon kunne vi jo nogle stykker gå sammen om at sy et telt eller 2. Undertegnede skal snart i

gang med at sy et telt til nogle folk, jeg kender, og derved får jeg indsamlet lidt viden om teltbyggeri. Så skal vi bare have skaffet stoffet til det, og det kan godt blive dyrt, med mindre man kender nogen, som kan skaffe det gratis eller til en favorabel pris. Problemet bliver så at få råd til det stof, og det er jo ikke den eneste udgift. Der skal også træ til sådan et telt.

Støttefester kun til telte

Så alt i alt, vi skal have holdt nogle støttefester, søgt nogle penge alt hvad der kan gøres for at få lidt penge ind. Penge som vel og mærket kun skal gå til telte.

Jeg har p.t. under skrivningen af denne artikel kommet på en idé, hvormed det kun er træet vi skal købe, men det er desværre stadig under udvikling og det gør at jeg ikke kan udtale mig helt om projektet endnu – men det er da herligt

at det kun er træet til teltet vi skal bekymre os om at samle penge ind til.

Min pointe med det her er; Se og kom ned til middelalderfestivalen og oplev stemningen og lad os få lavet nogle ting i løbet af det næste års tid, som gør at, vi kan komme til Horsens Middelalderfestival med vores egen bod næste år!

Overdrevet går lige ind til benet:

SKANDALE

For ottende og sidste gang er Overdrevet på banen. Men nu må det også være slut. Nogle ting er bare for store – nogle ting skal man ikke pille ved. Og det har redaktionen måtte sande denne gang – og nu er det gået for vidt. Herfra er der kun en vej – og det er langt, langt væk.

Overdrevet

Af Ryan Rohde Hansen

Med utrættelig iver forfølger Overdrevet enhver råddenskab i det miljø, der omgiver vores allesammens yndlingshobby. Ethvert forsøg på at gøre vores hobby til kunst eller blot et værktøj til selvforherligelse vil blive pilleret fra hinanden og stillet for dagen. Følgelig har vi i redaktionen også ofte modtaget trusselsbreve fra den selvudræbte elite, der hader os for at bringe deres skeletter frem af skabet. Men vi lader os ikke kue af overfald med latexsværd eller foredrag om pseudoteori, for sandheden skal frem.

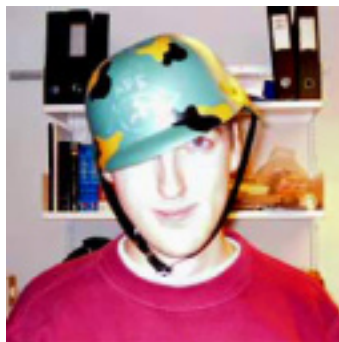
Trusselsbreve

For nylig modtog vi et trusselsbrev, der fangede vores interesse. Det virkede som om, at brevskriveren havde mere kendskab til opbygningen af vores redaktion end normalt for trusselsbrevene. Og brevskriveren havde begået en fejl. Det er ikke til at regne med poststempellet læn- gere, efter PostDanmark centralise-

rede postsorteringen, men brevskriveren havde brugt bogstaver fra en avis, der ikke så ud til at være fra de almindelige dagblade. En hurtig matching med skrifttype og papirkvalitet gav kun en mulighed: Vejgaard Ugeavis. En undersøgelse af avisens udgivelsesområde gav to gode muligheder for hvem, der havde sendt trusselsbrevet til os. To arrangører, der sammen havde adskillige vundne priser i baghånden. Vi installerede os i busken ud for hvert af de mistænkte hjem for at afsløre denne trusselsmand. Der gik da heller ikke lang tid, før vi kunne udelukke den ene af folkene, da han kom ud af sit hus med hvid sminke. En Levende Vampyr-spiller. Levende Vampyr er god sund underholdning. En sand eksponent for vores hobby og enhver, der spiller Levende Vampyr, er i hvert fald ikke elite, for de hader dets folkelighed. Og så var der kun én tilbage.

Samme adresse som en af skribenterne

Og da var det, at vi opdagede, at trusselsmanden havde samme adresse som en af skribenterne på Harepostens redaktion – slangen var tæt på vores egen barm, og vi havde ikke set det i vores blinde tro på vores blads uangribelige moral. Vi konfronterede redaktøren med vores nyfundne fakta, men han var på ingen måde overrasket. Faktisk smilede han – ja, vi vil nærmest sige lidt skadefro – og afslørede en ting, som rystede os i vores grundvold. Hele vores verden blev vendt på hovedet, da han pointerede, at misdæderen ikke blot var skribent for Hareposten, men tilmed medlem af Overdrevets redaktion. Vi var blevet ført bag lyset af en af vore egne. Vore læsere var blevet holdt for nar. En muldvarp i egne rækker, der ned-

brød os indefra. En femte kolonne, der med sine løgne og blændværk, besmudsede alt det arbejde, vi havde lagt i en redaktion, vi troede, var renhedens højborg. Vores idealer gennemhullet af et enkelt medlems træskhed. Et sandt eksempel på, hvorledes eliten ikke skyr noget middel for at få deres vilje.

Kun et enkelte redaktionsmedlem dukkede op

Nedbrudte satte vi os sammen for at finde ud af, hvem af os, der var forræderen. Hvis vi ikke fik gjort rent bord, kunne Overdrevets redaktion ikke forsvare at fortsætte arbejdet. Til mødet dukkede kun et enkelt redaktionsmedlem op. Han ventede og ventede – blev mere og mere bange for, at eliten endeligt havde slået til og udryddet resten af redaktionen. Han begyndte at bestille hemmelig identitet og flybillet ud af landet, for hvis dette var elitens sande magt, så ville det være klogt at gå under jorden.

Bestod kun af én person

Til sidst måtte han dog indse det. Overdrevets redaktion bestod kun af en person. Han var den eneste, der havde afdækket elitens forbrydelser. Han var redaktionens sande, moralske nerve. Han var også den eneste, der kunne være muldvarpen. I dette frygtelige sandhedens øjeblik brød hans selvforståelse sammen og det, der var tilbage, kunne ikke længere bruges til noget fornuftigt. Overdrevets redaktion afslørede sig selv og måtte gå af. Vi takker vores læsere for deres opmuntring og support. De sørgelige rester af redaktionens eneste medlem vil blive forsvarligt opbevaret på elitens rehabiliteringscentre, hvor han ikke kan komme til at skade nogen.

Hyggecon reddet fra stor krise

For kort tid siden så det meget sort ud for årets Hyggecon. Kommunen havde nemlig valgt at angribe Eidolon på li-gegyldige paragraffer, men efter lange for-handlinger er kongres-sen nu reddet. Men ikke uden problemer, for Eidolon skal betale over seks tusinde kroner til kommunen for uberettiget støtte.

Nyhed

Af Mikkel Bækgaard

Det så sort ud, da kommunen her i sommerferien i første omgang nægtede Eidolon at bruge en skole gratis til Hyggecon. Argumentet var, at det var Landsforeningen, der stod som officiel arrangør af kongressen – og ikke Eidolon Århus, som kommunen krævede. Sådan var det også sidste år, og skyldtes egentlig mest af alt en teknisk formalitet – at Landsforeningen har brug for et eventuelt overskud, og det praktisk er lettere.

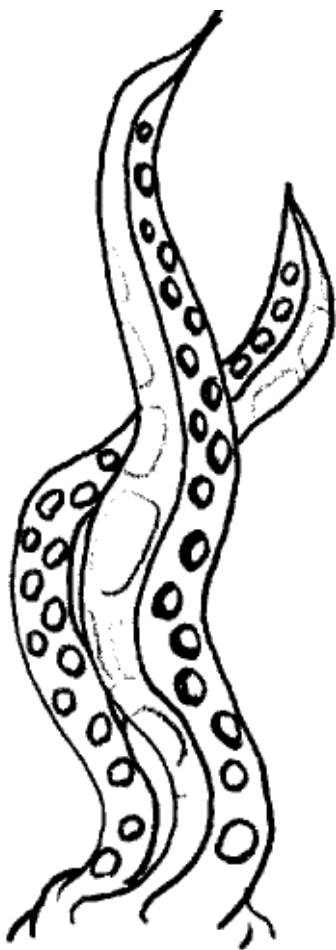
Onde paragraffer og formalia

Men der ville kommunen ikke være med, og de henholdte sig til onde paragraffer og formalia. Længe så det ud til, at der ingen Hyggecon skulle blive i år, men heldigvis har Eidolon et par dygtige forhandlere i baglandet, og efter lange samtaler lykkedes det at overtale kommunen til at kongressen skulle blive til noget. Således bliver Hyggecon flyttet til at være et Eidolon Århus arrangement med restriktioner om deltagernes geografiske medlemskab. Det skal nok gå – men værre er, at vi stadig skal betale over 6000 kroner tilbage fordi det Landsforeningen, der afholdt Hyggecon sidste år – og ikke Eidolon Århus, som kommunen troede. Så farvel til det overskud, som vi ellers snildt kunne bruge til foreningens drift.

Den virkelige sandhed

Det siges, at den reelle sandhed er langt mere grum, end den Ryan lægger for dagen her. Rygter vil nemlig vide, at den kære forfatter har fået sig en eksamen og et efterfølgende rigtigt arbejde. Og tro det eller ej, men det siges, at det er helt ovre i København.

Og det siges - for det ikke skal være løgn - at han agter at tage flere med sig derover. Således siges det, at selveste landsformanden tager med og skal dele lejlighed med Ryan.

Værdig sæsonafslutning på torsdagscaféen i Århus

I løbet af foråret har torsdagscaféen været på turné i Århus. Således har mangt et værtshus, rollespilsklub og privat hjem været udsat for hygge, øl og god stemning. Skt. Hans aften blev forårssæsonen afsluttet med et sandt orgie af mad.

Reportage

Af Mikkel Bækgaard

Forventningen var stor i Århus den dag. Skt. Hans byder traditionelt på bål, hekse og grillkul, og således var

tanken på plads til torsdagscaféens afslutningsdag. Men noget gik galt – helt galt: Regnen silede ned, vejrguderne var ondsindede og kun de allerbedste intentioner og massivt regntøj ville muliggøre drømmene om en perfekt midsommeraften.

Gode råd er dyre

I sådan et tilfælde er gode råd dyre. Eidolon Århus havde på forhånd proklameret, at de kun ville give grillkul, salat og hjemmebragt brød såfremt at solen skinnede – og det var påtænkt, at undertegnede skulle fungere som den idylliske ramme.

Således blev der med ganske kort varsel arrangeret en nødplan – et gigantisk sammenskudsgorgie så dagens lys i mit lille humpel af et værelse.

Vi sad tæt til spisning; med laks, pølser, kartoffelsalat, pastasalat og nybagt brød i stride strømme. Vi åd og vi drak – ikke til den lyse morgen, men til den sidste bus' afgang og før morgendagens tømmere mænd ville trænge igennem.

Ja gu' var det hyggeligt

Vi kom hinanden ved den aften i juni. Ja, det gjorde vi. Vi hyggede, snakkede og nogle læste sågar tegneserier. Det var en god afslutning på forårets gode tradition – også selvom grillen og bålet skånedes miljøet og forblev utændt.

Faktisk vil jeg gå så langt som til at sige, at det var en værdig afslutning. Og jeg glæder mig til efteråret – måske skulle vi så prøve igen og starte med en grillaften, nu vi blev snydt. Eller også må vi bare håbe

på, at solen skinner bare lidt mere, når sommerweekend lover gode stunder midt i august.

Ellers må vi jo bare ty til endnu et snusket værtshus, som altid holder, hvad de lover.

Mørkeskoven 8:

Lysningen

Endnu engang dannede Hundeskoven ved Ringkøbing rammen om Mørkeskoven. Vi er nået til det 8. kapitel i denne saga. Allerede nu kan man på baggrund af folks udtalelser konkludere, at scenariet var en bragende succes. Folk morede sig og var imponeret af settingen, udklædning og det fede rollespil.

Anmeldelse

Af Danni Rune

Mørkeskoven var denne gang bygget op på det princip, at spillet ikke skulle være master-styret. Det fungerede vildt fedt. Folk havde frie hænder til at handle, som de ville, og ifølge arrangørerne var der ingen, som opsøgte masterne for at få en bestemt handling godkendt.

Tre af masterne opholdte sig i

Ragnarsminde, hvor de bestyrede kroen. Det gav en fin fornemmelse af, at de var til stede, hvis man havde brug for dem. Samtidig med at de holdt lav profil gav det også en følelse af, at spillet var fuldstændigt op til spillerne.

Dog var en master tilknyttet elver-gruppen, da disse ikke havde den store mulighed for at gæste byen og opsøge hjælp hos arrangørerne.

Samlet på et sted.

Bortset fra elvernes lejr var hele spillet samlet på ét sted. Det fungerede fint i forhold til spillet, da man ikke skulle rende skoven tynd for at finde hinanden. Dog savnede jeg en god grund til at benytte mig af det fine geografiske areal, som Hundeskoven tilbyder. Noget af det, som var fedt ved de foregående scenarier, var at man kunne bevæge sig imellem to menneske-byer. Argumentet herimod er så, at der bare ikke er spillere nok til at holde to byer kørende. Det kan man kun være enig i. Skulle der komme flere deltagere, så er det en klar opfordring, at man benytter arealet til dets fulde potentiale.

Ulfer fanget i et skummelt øjeblik

Mads Bovbjerg med piben hygger sig i kroen

Historien træder vande.

Folk har diskuteret frem og tilbage, hvorvidt Mørkeskoven 8 manglede et hovedplot. Der var simpelt hen ikke noget, og det lader til at folk er generelt tilfreds med dette. Den eneste ulempe er bare, at den store overordnede historie, som jo udvikler sig fra gang til gang, ikke kom meget videre i M8.

Kom ikke og påstå at ingen ting hændte, for det gjorde der. Men de store ting foregik i byen og havde ikke rigtig nogen historisk relevans.

Ja, ja. Det lykkedes jo Tutor Brørup at negle Maltholms kors og stikke af i natten, men det plot er bare brugt før. Nu skal vi så finde ud af, hvorledes vi endnu engang skaffer korset tilbage igen.

Elverne kom dog med en løsning på problemet med ondskaben i Mørkeskoven. Siden tidernes mor-

gen har skoven været overrendt af alskens pak, og elverne kom med den påstand, at det hele var menneskets skyld.

Det lykkedes dog ikke for elverne at overbevise Skovens ledelse om sandheden i dette, og derfor fortsætter tingene, som de altid har gjort.

Når dette så er sagt, så skal der selvfølgelig også tilføjes, at det bestemt ikke gjorde spillet noget, at det overordnede plot manglede. Folk kastede sig ud i småproblemer og personlig intrige med liv og sjæl. Det ville være rart hvis historien havde bevæget sig videre, men det har scenariet bestemt ikke lidt under.

Rollespillet var som en cremet lagkage.

Også denne gang blev man imponeret af det arbejde folk havde lagt i

deres roller. Folk benytter sig godt af den stadig udvidende baggrundshistorie, og de har været gode til at inkorporerer den i deres egne roller.

Off-game snak var der ikke særligt meget af om lørdagen, og det hjalp helt sikker på det overordnede indtryk af scenariet. Dog faldt det lidt igennem søndag, med introduktionen af "Røvsot", hvorefter der gik en grad af "Grev Axel" i resten af scenariet..

Elverne havde en fed effekt i scenariet. Folk spillede virkeligt på det faktum, at de langørede væsner var mystiske, og ikke almen kendte. For det meste stoppede folk op og gav sig til at glo. Fed effekt, specielt elevernes march lørdag aften, hvor de gik igennem skoven med lys i hænderne.

En scenografisk fornøjelse.

Stadig federe blev det, da man denne gang har fjernet alt hvad der hedder plastic fra bymiljøet. Kun runde beboelsestelte og et kæmpe krotelt stod tilbage. Også templet var anderledes. Det var bygget af korte rafter, og selv om det nok manglede et tag, så bidrog det også til den lækre scenografi.

Der var stadig plastictelte med, men de blev brugt af bønderne fra Øster Mølle. Jeg fik beklageligvis ikke besøgt dem i år, så jeg kan ikke udtale mig om det fungerede eller ej.

Og vi åd som svin.

Eller det gjorde jeg i hvert fald. Lad

mig endnu engang reflektere tilbage på de spæde Live-år. Vi sidder i skoven med juice i et plasticbæger. Maden består af en krydderbolle og en kødpølse fra Netto (kunne man se på indpakningen). Ja, ja. Vi overlevede, men nøj hvor er vi kommet langt siden da.

Endnu engang har Mørkeskoven imponeret anmelderen med sin overflod af lækkerier og nærende føde. Der var alt: Pølse, ost, brød, frugt, kager, tærter, bøffer med tilhørende salat og så kroens umådelig lækre morgengrød. Vi fik vin at drikke. Der var snaps, vand og krydderøl. Og sikke en krydderøl, ih hvor det smagte og så var den også varm til tider. Umiddelbart skulle man tro at hvis man blander vand og øl, derefter koger det og hælder kanel i, så skulle det ikke smage særlig godt. - men der tager man fejl. Om arrangørerne overtrådte en eller anden naturlov med hensyn til krydderøllet, vides ikke. Men den var fandeme god.

Til syvende og sidst.

Alt i alt var Mørkeskoven 8 en succes. Masterne kan være stolte og spillerne er tilfredse. Hvis kvaliteten fortsætter i samme grad, så tør man næsten ikke tænke på, hvorledes arrangørerne vil forbløffe os næste gang.

Jeg vil give Mørkeskoven 5 ud af 6. Dog med en lille pil nedad. Det skyldes at historien ikke kom videre. Pilen nedad kommer sig af, at det vil være synd at give scenariet 4, når nu resten var så fedt.

Afsløring:

Sådan bliver Mørkeskoven til

Theo Christensen har leveret denne lille stemningsberetning bag kulisserne i Mørkeskoven. Det er vi jo glade for her på redaktionen.

Behind the scenes

Af Theo Christensen

Forberedelserne til Mørkeskoven 8 er i fuld gang, hele arrangørgruppen er samlet en hel weekend for at lave roller, fordele arbejdsopgaver og alt det andet, der skal laves.

Bjørn og Elias er i gang med at lave elvergruppen, der skal med denne gang, og de kan ikke blive enige om, hvordan den skal udformes, så de spørger resten af os til råds. Stridsspørgsmålet handler om, hvor-

vidt der skal være to eller tre elverklaner, for vi har ikke så mange spillere, at der er nok til tre, men der er lavet tre klaner, og der er et forslag på bordet, om at man kan sammenlægge magerklanen med krigerklanen, men beskeden går ikke helt ind hos Bjørn, der ikke kan forstå hvad Elias mener...

Pludselig får Theo så en fantastisk idé – for nu at finde et sprog, hvor vi er sikre på at kommunikationen ikke går galt, slår han over i D&D'sk: Vi dual class'er da bare krigerklanen og kører fighter/mage-kombinationen! Og pling – alle er med, og ideen bliver hurtigt vedtaget efter lidt snak om, hvorvidt de skal have lige mange levels i hver class...

Her var et skræmmende indblik i hvordan arrangørarbejde er, når det er værst... Dette er hemmeligheden bag Mørkeskoven!

Stillingsopslag

Hvad skete der med Soldaten nede hos de store hunde, da Prinsessen På Ærten afbrød deres foretagende? Hvor køber Den Lille Pige med svovlstikkerne sine svovlstikker, og hvorfor var der ingen der ville købe dem? Får prinsessen sin kære og ville Klods Hans ikke hellere være gift med Den Lille Havfrue, da han nu havde muligheden? Ville det være ulovligt for Ole Lukøje at være sammen med Tommeliden?

Vi mangler folk til at hjælpe med at skrive det her scenarie... gerne en 3 – 6 stykker.

Derudover mangler vi en person med god økonomisk sans, der samtidig helst har erfaring med store budgetter og ansøgninger af fonde og legater.

Det vi har at tilbyde er:

Årets fedeste sommerscenarie i 2005

2 hovedarrangører der har erfaringer fra lidt af hvert.

Hvis du er interesseret, så kontakt den ene hovedarrangør, Maria Lind Heel på heel@eidolon.dk eller tlf.: 28 58 08 29.

Ubådens første afvikling – og lidt fra den anden:

Snapshots fra under vandet

Her er Ole Sørensens begejstrede indblik i hans oplevelse af Rexfelts stort opsatte ubådslive. Og der er ingen tvivl om, at scenariet har virket for Ole.

Anmeldelse

af Ole Sørensen

Forventning til en oplevelse har jeg kun sjældent. Frygten for ikke at få den indfriet er for magtfuld. Til U-359 kunne jeg ikke andet end at forvente det bedste – og det blev det bedste!

Liv i rollespil

Liv er hvad jeg søger i rollespil, og liv var hvad jeg fik. U-359 formår på engang at omfavne og skræmme dig. Omfavne med sin lukkede scenografi og gennemførte indlevelse. Skræmme, fordi du er på kanten af, at glemme dig selv og give op overfor den sovjetiske ubådsmentalitet. Du lever i det lukkede miljø af diesellugt, fugt, kulde og sovjetisk brutalitet. Der er ingen veje ud, du lever konstant med rollen. Et privatliv og tilhørende private tanker findes

ikke. Det er der ikke plads blandt dine kammerater. Men jeg elskede det! Jeg kunne ikke få nok, det var som om jeg kunne for en gangs skyld ikke give slip på indlevelsen, da besluttede jeg, at jeg måtte afsted igen.

Tidsbilledet

Tidsbilledet og indlevelsen i en eksistens ombord på U-359 er den mest fantastiske, jeg har oplevet. Jeg kunne komme med små beklagelser, men de betyder ikke noget i forhold til helheden. For jeg var der; jeg, Jasha Belanov, var ombord på U-359; året var 1963! Scenariets geniale blændværk virkede på mig – jeg var overbevist om min tilstedeværelse i året 1963, som officersoppasser på den sovjetiske ubåd U-359; mit navn er Jasha Belanov!

Snatpshots

Snapshots er det bedste jeg ved. Derfor får I her et par stykker. Den første er fra første afvikling, nr. to er fra anden afvikling, som jeg også deltog i.

Snapshot 1

”Min krop ryster af kulde og træthed. Jeg må have noget mad. Jeg når ikke at tænke tanken flere gange, da min vagt med ét er ovre. Inden længe

styrer jeg direkte mod kabyssen. Jeg skal have mit aftenmåltid. Jeg glæder mig allerede, da jeg har hørt, at menuen i dag står på Borsch og den er netop, som min mor i Skt. Petersborg laver den! På vej mod kabyssen standses jeg af ordren ”*Klart skib.*” Jeg finder min post. Der er ingen mad til mig nu...”

Snapshot 2

Andet snapshot kommer fra den anden afvikling, hvor jeg spillede forsyningsofficer, hvilket er noget

rarere end at være menig, skulle jeg hilse at sige.

”Med mine trætte arme svinger jeg mig ind i kabyssen. Jeg rejser mig op og børster min uniform og retter på huen. I det samme bliver jeg ramt af tiden. Som en hammer smurt i euforiserende stoffer kastes jeg ind i kabyssens virkelighed. Dampen fra gryderne lægger en tung tåge ud over det hele. Der lugter af en underlig blanding af Borsch og de meniges sved. De sidder der ved bordene, foroverbøjede under vasketøjet, men over den varme mad. Radioen spiller de smukkeste sange fra Moderlandet. Ikke alle spiser. Der er dem, som har fri. De spiller terning; måske skak. En enkelt sjæl ligger med hovedet på bordet. Let snorkende uden reaktion. Folk taler sagte...”

Værdien

Værdi vil jeg ikke sætte på min oplevelser ombord på U-359, men blot lade mine øjebliksbilleder og overvejelser stå alene. Derudover vil jeg sige til de, som ej har været i sovjet i 1963: Tidsrejser er ikke længere umulige, tag skridtet mod Live!

Anden afvikling af Ubåden:

En mærkelig blandet følelse

Mikkel Bækgaard deltog, da U359 blev afviklet for anden gang, hvor han knoklede igennem som den nye mand i kabyssen – og det var hårdt skulle han hilse og sige. Men også mærkeligt nok ret fedt og temmelig kedeligt på samme tid.

Anmeldelse

Af Mikkel Bækgaard

U359 er et af de her scenarier, som vil gå over i livehistorien for dets store visioner, høje budget og den enorme realisme, som oplevelsen lagde op til. Og mærkeligt nok var det som om, at denne historie var skrevet allerede inden scenariet blev gennemført, for selve oplevelsen var en blandet fornøjelse, der skiftede mellem det gennemført forrygende og det røv-kedelige.

Imponerende forarbejde

Selve forarbejdet til scenariet var intet mindre end imponerende. I mange måneder op til sørgede arrangørerne for en massiv og dækkende informationsstrøm, der udgik fra den fremragende hjemmeside. Spørgsmål blev pænt besvaret, det store baggrundsmateriale hobede sig op, og langsomt og professionelt fik foreningen Rexfelt hævet forventningerne til dette brag af et scenarie. Og aldrig har jeg været udsat for så dygtig og gennemført kommunikation fra arrangører til deltagere.

Ok, men ikke prangende roller

Rollerne og det store baggrundsmateriale dukkede op et par uger før scenariet – sådan set i fin tid, men stadig måneder senere, end det oprindeligt var blevet lovet. Min rolle var ok – ikke prangende eller speciel – men spilbar og troværdig. Jeg vil sige en gennemsnitlig rolle, der

dog havde bidraget meget mere til mit spil, hvis kvaliteten og de forskellige kontakter til andre karakterer havde været bedre.

Lang og god briefing

Starten på selve scenariet var en stor oplevelse. Vi fik en lang og god briefing og herefter blev vi sejlet i et lille militærskib til selve ubåden. Herefter gik spillet rigtigt i gang. Jeg indfandt mig i kabyssen, hvor jeg var den nye mand med de store ideer, og ham som resten af kabyssen ville køre hårdt på.

Efter få minutter var spillet i gang nede blandt gryder, kondensvand og tykke tåger af cigarettrøg. Panderne begyndte at stege og stemningen af virkelig at være i en ubåd tog til. Motorerne larmede, der strømmede russiske sange ud fra højtalerne og humøret var højt – endnu ...

Levede i de små øjeblikke

Jeg vil sige, at U359 levede på de små øjeblikke, hvor perfektionismen tog over og indlevelsen var komplet. Det var en oplevelse bare at høre kommandovejene inde fra broen og beskederne over radioen.

Men det var også kun i få øjeblikke, at denne perfekte følelse nå-

ede op i sit højeste leje. For ofte var det bare hårdt, lidt kedeligt, og der manglede den intensitet, som jeg havde drømt om forinden.

Ingen sirener, røg og røde lamper

Jeg havde virkelig regnet med, at U359 skulle blive et kæmpe brag; at sirenerne skulle hyle, røgen vælte ind, de røde lamper blinke og panikken brede sig. Men det skete ikke. Der var ikke megen af den intense ubåds-action af dødens nærvær og ængstelig ventetid, som jeg havde forventet.

Det var selvfølgelig en simulation og realismen var i højsædet. Men jeg savnede noget mere adspredelse fra de benhårde rutiner og kun halvgode roller. Der var simpelthen ikke

nok udvikling i historien – ikke de store overraskelser, vendepunkter og ting, der kunne gøre dette til mere end blot en virkelig gennemført simulation. Sagt på en anden måde savnede jeg alt det, der flyttede scenariet fra ren realisme til at være et vedkommende menneskeligt drama om liv, død og mænd samlet på alt for lidt plads.

Trods min kritik giver jeg alligevel scenariet fem Eddier. Det skyldes flere ting. Det enorme arbejde, den imponerende kulisser og mest af alt for de små øjeblikke, hvor alting var perfekt og stemningen på sit højeste. Og hertil skal så siges, at alle de spillere, der forventede den høje grad af realisme virkelig fik, hvad de kom efter – og de var meget imponerede efter scenariet.

Ubådens tredje afvikling:

Alt for megen down-tid

Theo Christensen deltog i den tredje afvikling af det store ubåds-scenarie. Her er hans beretning og mening om slagets gang.

Anmeldelse

Af Theo Christensen

Efteråret 2003: Der bliver præsenteret et nyt live af hidtil uset ambitionsniveau med en professionelt lavet videotrailer, en meget flot hjemmeside og sidst men ikke mindst: En vaskeægte, sprællevende russisk ubåd. Det bliver udråbt til at blive det største og bedste live i 2004, og selvfølgelig tilmeldte undertegnede sig straks for at prøve dette live som virkeligt skulle sætte nye standarder for dansk live med for eksempel de professionelt syede kostumer.

Det var med stor spænding at jeg rejste til København, hvor spillerne skulle ankomme for at blive fragtet i bus til Nakskov hvor ubåden ligger, for der var alskens dygtige og erfarne spillere med og sandt at sige havde jeg lidt sommerfugle i maven over at skulle være med i hele dette meget ambitiøse projekt.

Udmærkede og gennemarbejdede roller

Forarbejdet var gjort godt af arrangørerne: Hjemmesiden var veludbygget og informativ, og det virkede fint med personlig spillerlogin. Vi havde også, om end lidt sent selvfølgelig, fået udmærkede og gennemarbejdede roller, og der var, sidst men ikke mindst, et vældigt godt 56 siders kompendium om Rusland i 1963 og om de forskellige funktioner på vores ubåd.

Så vidt så godt – alt er lagt an til en megaoplevelse som man gerne ville betale de 800 kr, det kostede for de ca. 36 timer scenariet varede. Men så kommer de mindre heldige ting: Vi ankommer til Nakskov omkring kl. 21, og inden livet går i gang er klokken ca. 24-00.30, da vi lige skulle i kostumer og briefes lidt.

Kun officererne blev vist rundt

Det er kun officererne, der er blevet vist rundt på ubåden, da vi starter, og som menige må vi forlade os på, at de kan vise os rundt og forklare, hvordan alting virker. Det kan godt være, at jeg bare var uheldig at have en komplet uduelig og inkompetent våbenofficer som overordnet (jeg var torpedogast), men vi fik i hvert fald ingen rundvisning, og han vidste ikke noget om, hvordan vores job skulle udmønte sig. Det var vores job at lade torpedoer, og det var meningen, at vi skulle simulere, hvordan det var at arbejde med en rigtig 1500 kg. tung torpedo med det cirka 100 kg. tunge metalrør, vi havde, men der var ikke ordentlige redskaber at gøre det med. Våbenofficeren anede ingenting om det, så vi blev nødt til at finde på nogle halvdårlige løsninger selv med de redskaber, vi havde for hånden.

Ikke særligt fedt for torpedo-gaster

Jeg tror, at det har været et supergodt live for officererne og de forskellige poster, der havde noget med enten kommunikation eller styring af ubåden at gøre, men for os torpedogaster var det ikke særligt fedt. Vi havde ikke noget at lave, for vores job bestod i at lade torpedoer og at være brandfolk, og det første gav ingen mening, da det ikke kunne

gøres bare lidt troværdigt, og det sidste da der ingen brande var. Vi sad i ca. 26 af de 36 timer og kedede os på vores post. 6 af de resterende timer sov vi, og i de sidste 4 var der noget reelt og spændende spil. Det er enormt svært at spille ordentligt rollespil, når man ikke har mere end 1-2 personer at spille sammen med, og der ikke sker noget man rigtigt kan tale om, og når man er så træt som man er.

Ti timers arbejde før vi kunne sove

Selve livet startede med at mit vagthold skulle arbejde i ca. 10 timer, før vi kunne sove, og det var altså omkring klokken 10 lørdag formiddag. Det vil sige, at man lige sprang en hel nats søvn over, og efter 4 timers søvn indtil en gang om eftermiddagen skulle man så kunne arbejde videre og spille godt rollespil. Det er meget svært, når man ikke har mere end de samme to personer at spille op af, og når der ikke er nogen intriger eller udvikling, vi kunne spille på. Der var som sagt ikke noget at lave, men vi skulle hele tiden være to på vagt, så vi sad bare på vores torpedoer og stirrede ud i luften det meste af tiden. Nu ved jeg godt at arrangørerne ville genskabe en realistisk hverdag for ubådsbesætningen, og det involverer en masse down-tid, hvor der ikke

sker noget, men det duer ikke til et live at tage alt det reelle arbejde væk fra en post og så lade spillerne sidde inde i deres eget lille rum i 36 timer. Realismen var røget, fordi vi var fem mand, hvis eneste arbejdsopgave var at trykke på de knapper, der skulle affyre torpedoerne

Et imponerende stykke arbejde, men ...

Alt i alt var det et meget imponerende stykke arbejde arrangørerne havde lavet, og der var installeret enorme mængder fedt udstyr i ubåden for at kunne simulere alle de ting der sker i en ubåd: Motorlyde, pingning fra fremmede skibe, skroget der giver sig osv. Disse ting kan man ikke sætte en finger på, og jeg er meget imponeret af, hvor godt hele den tekniske del fungerede.

Det, der haltede, var den rollespilmæssige del, for jeg synes at det næsten udelukkende gik op i at løse arbejdsopgaver og ikke i rollespillet. Det var ærgerligt for det var kun mindre justeringer der skulle til for at alle havde fået en helt fantastisk oplevelse med scenariet.

Grundet det store arbejde, arrangørerne lavede, og de mange gode roller der var, giver jeg scenariet 3 eddier.

"I snart et år har brønden været tilgængelig for enhver, der søger. Mange søger brøndens visdom, mens Hugin og Munin sidder i et ensomt træ og kigger ned med et nysgerrigt blik. Hvad vil han bede om? Hvilken tråd bliver spundet? Ikke alle betaler samme pris som Odin, men alt har sin pris. Har man først fundet brønden så betaler man gerne, for den visdom kun brønden kan give"

Nornerne

Kom ned og oplev Aalborgs hyggeligste
rollespilsbutik

Vi har en del systemer på hylderne, men kan
du ikke finde det du leder efter, så spørg og vi
skaffer det hjem hvis muligt

På gensyn i Mimers Brønd

Mimers Brønd, Skipper Clements gade 3 i kælderen, 9000 Aalborg

Telefon/Fax: 98 13 36 80

Email: salg@mimers-broend.dk

Åbningstider:

Mandag – Fredag fra 10.00 – 17.30

Lørdag fra 10.00 – 14.00

WWW.MIMERS-BROEND.DK

Hjemme hos Danni Rune:

Kendt fra tv

I denne nye serie går Hareposten ugebladene i bedene og besøger prominente personer i Eidolon. Ikke så meget for at snakke om rollespil, men for at hygge og få et andet blik på vores ledere.

I dette første afsnit besøger vi Hyggemester og Eidolon Århus-formanden Danni Rune, der oven i hatten er kendt fra tv. Hver uge toner han frem på skærmen i DR-tv's spareprogram Rabatten.

Kulørt sladder

Af Mikkel Bækgaard

En solbeskinnet dag i maj bevæger jeg mig i selskab med mit videokamera ud i ghettoen. Først til fods igennem den yndige forstad Åbyhøj, for at komme videre op i Hasle, indtil jeg befinder mig midt i betonen – Bispehaven – en af Danmarks største ghettoer med mange procent indvandrere, studerende og andre fattige folk. Men også et sted med smil, mangfoldighed og ikke mindst Danni Runes lejlighed højt oppe på fjerde sal.

Ding dong

”Ding-dong” siger klokken, og kort efter åbner en storsmilende Danni døren. Han lukker venligt op, og snart efter er den annoncerede rundvisning i gang.

Lejligheden er stor – meget stor – men der bor faktisk også hele tre mennesker i den. Udover Danni er det Ole Sørensen og Martin Milter – to gæve vestjyder, som Danni har slæbt med fra sin mørke fortid langt ude vestfra. De har hver et lille værelse, men er pladsen for trang her er det intet problem; så rykker de bare ud i den 50 kvadratmeter store stue eller den lange altan, der i dagens anledning er baget i eftermid-

agens majsol.

Videofilm og computer med store bogstaver

Dannis værelse er, som de andres, et ganske lille kammer på en 7-8 kvadratmeter. Mest markant er computeren med en stor skærm og ekstra store bogstaver på tastaturet. Danni fortæller, at det skyldes hans dårlige syn. Han ser tingene normalt, men bare meget, meget mindre, end alle vi andre gør.

Ellers ser vi en god stak videofilm, der præger den ene væg sammen med en masse nørdede effekter som lyssværd, Star-Wars-merchandise og enkelte ting fra diverse scenarier.

Toiletter og madlavning

Turen fører os videre gennem lejligheden. Først forbi de to toiletter, der af uransagelige årsager er placeret lige ved siden af hinanden. Danni beretter glad om sit forhold til det ene af de disse rum – og at han elsker den tid, han tilbringer derinde.

Fra det private begiver vi os ud i køkkenet, hvor aktiviteten er i fuld

gang. Her er Ole og Martin – de to samboer – i fuldt gang med dagens madlavning – vist nok noget med forårsruller og andre næringsfyldte genstande.

Vi dufter madosen, ser lidt på køle-

skabets indhold, og pludselig befinder vi os i den gigantiske stue komplet med kunst på væggene, en rejsegrammofon og et meget stort sværd.

Kunst af Ole

Det er Ole Sørensen, der er kunstneren bag de mange malerier i stuen, der, som Danni venligt bemærker, sniger sig op i den nette sum af nogen-og-tyve kroner. Vi kigger lidt på motiverne, og nyder den hjort eller kalv, der måske er ved at blive nedlagt.

Inden hvilen falder over os på den tilstødende terrasse bliver det også til et kort kig på globetrotterens desk – et møbel fyldt med genstande fra den hvide verden – med alt fra brugte busbilletter til en nordafrikansk fez.

Sol på terrassen

Efter rundturen er det blevet tid til hvile og forfriskninger. Til min store

skuffelse er Dannis eneste drikkevare en alkoholfri letøl, som ikke smager af meget andet end vand med skum.

Til gengæld kan vi nyde solen på den højtliggende altan med udsigt til legende børn og massevis af parabolantennor. Majjydillen prydes af børnenes råb og en sirene fra en udrykning et stykke væk.

Her midt i solen og larmen fortæller Danni gladelig om sit liv som kendis – og at han i selveste Goblin Gate har givet sin første autograf til en lille dreng, der hev i hans ærme. Det bliver også til en snak om Feinschmecker og rabat; og sågar til en lille beretning om Dannis liv indtil nu.

Eido-tv

Således er det fuldt af indtryk og materiale, og jeg igen samler mit kamera sammen, bundler den alkoholfrie pilsner og takker Danni for, at han ville åbne sin dør til denne artikel.

Og så kan ud jo bare glæde dig til, at Eido-tv går i luften på hjemmesiden med en fyldig videoreportage fra besøget.

Eido-TV - fra Dannis lejlighed

Inden længe kan du på Eidolons hjemmeside se det første program fra Eido-tv – som i denne anledning er en rundtur i Dannis lejlighed med tilhørende interview.

Dødens Ironi

Jannick Raunow var en glad mand, da han, høj efter at spillet Dødens Ironi på Fastaval, gav scenariet et rent 13-tal. Efter lidt betænkningstid er det hermed blevet til hans skriftlige anmeldelse, og her mangler de rosende ord bestemt heller ikke.

Anmeldelse

Af Jannick Raunow

Sigmund er ikke nogen god mand. Han har gjort meget skidt gennem sit liv og har meget på samvittigheden. Han har gang på gang svigtet sin familie og skabt megen ulykke. Og nu er han død.

Plottet er på ingen måde nyt. En mand konfronteres med sine synder og må træffe et valg. Det har vi set før. Forskellen ligger i udførelsen.

Hovedrolle og biroller

Scenariet har 5 deltagere, og der er på forhånd lagt klart op til, at én af dem spiller hovedrollen og de andre biroller. Oplevelsen for hovedrollespilleren og birollespillerne er helt

klart meget forskellig, men scenariet opnår at skabe et godt spil for både modtageren og giverne. Der bliver hele tiden spillet op til hovedrollen og birollerne funktion går på at iscenesætte de redskaber, plotlinier og personlige karakterforhold, som de er blevet udstukket, overfor hovedrollen. Hovedrollen, derimod, hverken skal eller kan gøre stort andet end at tage imod og reagere på input. Dette er til gengæld ikke så nemt som det måske lyder. Med et spil hvor der kun findes én interaktionskanal (mellem hovedrollen og birollerne), er det så meget desto vigtigere at denne kanal fungerer optimalt. Når dette så er tilfældet, giver det til gengæld mulighed for noget yderst intimt og kraftfuldt spil, som jeg personligt ikke kan prale af, at have oplevet andetsteds.

Bind for øjnene

Et redskab, der er lige simpelt som det er virkningsfuldt, er det at hovedrollen allerede inden spillets start får bind for øjnene og under spillet får han på intet tidspunkt mulighed for at benytte sig af synets sans. Det er måske nok et af de ældste trick i bogen, men aldrig har jeg set det anvendt så virkningsfuldt. Det simple faktum, at man som hovedrolleindehaver er nødt til at bero sig 100% på kroppens øvrige sanser, giver nogle helt andre interaktionsmuligheder og et meget kraftigere sanseindtryk i

samspillet med de allestedsnærværende bipersoner. Det, at man må føle sig frem med fingre, lugte og lyde, bidrager helt sikkert med en ekstra dimension, når det udføres godt.

Tegn og fagter

Bipersonerne har ikke bind for øjnene. De er i stand til at kommunikere med tegn og fagter uden hovedrollen vidende. De koordinerer deres spil og sætter hovedrollen under konstant pres. Hustruen, datteren, sønnen og arbejdspartneren danner et skudsikkert hold af angribere over for hovedrollens tyngede samvittighed, og pludselige skift i tid skaber diametralt forskellige tilgange for birollerne og skaber kaos i hovedrollens verden. Formår birollerne at orkestrere deres uafvigelige angreb på hovedrollens psyke og gennem hovedrollen at spille op til hinanden og give spillet rytme, så er en fantastisk oplevelse garanteret for alle.

Store tanker danner bagtæppet

Der er også plot, temaer og bag-

grund. Store tanker danner bagtæppet for scenariet, og selvom man måske inden spilstart kan fristes til at ønske, at der var smurt lidt mindre tykt på, så fungerer forfatterens oplæg helt efter hensigten. Der er intet resultat der er givet, og det eneste, spillerne kan være sikre på, er, at enhver mulig afslutning på spillet ender i storslået grandeur. Lejlighedsvis og diskret indgriben fra NPC-styrede events bidrager med endnu en dimension til spillet og et gennemtænkt udvalg af rekvisitter sikrer et endnu bedre niveau af forvirring for den synshæmmede hovedrolle.

Fantastisk oplevelse

Ja, alt i alt har jeg vist svært ved at skjule min begejstring. Der er her tale om et scenarie som kræver betydeligt fodarbejde for alle involverede, men leveres dette, så er potentialet for en unik og helt fantastisk oplevelse til stede. Det er store ord og tunge kanoner, men jeg fortryder stadig ikke det 13-tal jeg til Fastaval gav Kenneth Mikkelsen og Kim Juulsgaards *Dødens Ironi*.

Fakta

Dødens Ironi blev afviklet d. 8-11/4 på Fastaval i Århus og genopføres på Hyggecon d. 14-17/10. Scenariet er skrevet af Kenneth Mikkelsen og Kim Juulsgaard.

Det kærlige hjørne

Åh, ja, oh skændsel.

Du had, du kærlighed, du råben og skrigen.

Men lad det være slut.

Lad glæden strømme.

Venskaber bindes og en ny tid ramme de udsatte.

Ja, ja, man kan sagtens råbe højt om kærlighed i dårlig lyrik. Man kan også nemt skælde hinanden ud; råbe hoveder af hinanden; og kalde folk for diverse primatnavne, som dette kærlige hjørne ikke vil gentage.

Nummer efter nummer af nærværende og fine tidsskrift kan på denne side læse om smuds og tilsvining – men i dette nummer skal vi også være glæde. Vi skal tænke på hinanden. Massere vores fødder og sammen drives til en større og mere elskelige forståelse.

Lad os alle være venner for én gangs skyld. Glemme stridigheder. Begrave stridsøksen og sammen

drage mod Mossø til den fælles sommerkomsammen, hvor vi alle skal drikke, råbe, hygge og fiske.

Vi glæder os allerede. Og vi håber, at kærligheden snart vender stort tilbage til Eidoland.

Vær hilset du smukke broder.

Kærlige knus

Mikkel, vores alles formand og forgangsperson.

Det Spydige hjørne

Ja, så har jeres trofaste brokrøv rundt endnu et skarpt hjørne på alderdommens sikre spiral mod en permanent tilstand af gnavenhed og det bliver med pinlig tydelighed mere og mere klart at verden nu endelig er gået af lave. Der er ingenting, der er som i de gode gamle dage, de unge "aktive" er uduelige, dumme og...øhh...unge...og alting har altid en lille let dunst af lort hængende ved sig.

Der er ingen, der kan gøre noget bare halvt så godt, som vi kunne det, mens vi stadig var friske, frejdige og kraftfulde unge mænd! Ja, ikke engang det med "mænd" kan man sgu stole på længere! Fnisende småpiger og kaglene tanter begynder i stigende grad at inficere vores hobby, og det varer sikkert ikke længe inden Fantasy, som den mest populære genre, bliver skiftet ud med det system-/plot-/spillede-/spiller-/og h v a d f a n d e n d e e l l e r s - kanfindepåatfjerne-løse det-snakker-vi-om-, føle/tøre-, strikkescenarie. Og som om det ikke var nok, så er det jo med al skræmmende tydelighed gået totalt ned ad bakke for sommerscenariene, som drukner i grejhelvede, håndhæklede borgkonstruktioner og ringbrynjer klippet ud af hør og tøv. I de gode gamle dage var man da for fanden enige om at nervøs velour var eventyrligt, pavilliontelte styre for vildt, og bare fordi ens gaffasværd ikke var helt lige, så ku' man stadigvæk godt tampe din store fede røv, fordi det altså er mig, der er master, og jeg skader med 2 og har ekstra mange hitpoints i kroppen så ta' du bare og læg dig ned og dø din forpulede fedtsvampede klapnar! Så der...

Nej, det er fandme ikke til at følge med til det der opskruede grejhelvede. Jeg tror sgu, jeg tager min Xtra Power Plus Zippo lighter med til Khypris, LT, SS, KGB og BSD og sætter ild til alt, som der er blevet brugt mere end en halv time på at lave. Når det ryger ud af deres bukser, så vil de sgu nok ikke syns at

mit gamle koskindskostume fra Nahmu Ra-duhl er så grimt endda. De skal sgu bare sættes lidt på plads og lære at det de laver, er noget lort. Og så kan de droppe de der tåbelige idéer, de render rundt og leger med og komme i gang med at lave nogle ordentlige sommerlejrer ligesom i de gode gamle dage, hvor BEAST var centrum for en ordentlig og afholdt elite, som kunne få lov at bruge en hel uge på at spille, drikke øl, hore og slås med hinanden. Der er sgu ikke noget til at knytte venskaber som en pils, et blåt øje og fælles afkom.

/Spyd

Ja, nogle mente nok, at der var noget lurvet ved ham redaktøren for det her hjørne. Og nu er det afsløret - her ligner han da i hvert fald den nazistlæge, som han spillede i scenariet Der Lanterne.

Hareposten 25

Redaktør: Mikkel Bækgaard, 50 56 33 90, Mikkel@eidolon.dk

Layout: Mikkel Bækgaard

Korrektur: Jannick Raunow

Tryk: Husets Trykkeri Århus **Oplag:** 100

Abonnement: Fås som medlem af Eidolon. Det bliver du ved at kontakte Mikkel Bækgaard på mikkel@eidolon.dk

Deadlines: Nr 26 1/11 2004, nr 27 1/2 2005

Kalenderen

13-15/8	Eidolons sommerweekend Hygge - Århus ell. Omegn www.sommer.eidolon.dk
27-28/10	Europæisk Middelalderfestival Middelalder - Horsens www.middelalderfestival.dk
3-5/9	Mørkeskoven 9 Fantasylive - Ringkøbing www.morkeskov.eidolon.dk
24-26/9	Orf-con 2004 Kongres - Fyn www.orf.dk
8-17/10	Lab 13 Horrorlive – Århus www.lab13.dk
14-17/10	Hyggecon 2004 - Viva la Resistance Livecon - Århus www.hyggecon.eidolon.dk
29-31/10	Krikkit Con mk. 12 Kongres - Århus www.krikkit.dk
29-31/10	Torden over Tortuga kap.3 - El Tigre Sørøverlive - Odense www.solhverv.org/tortuga/
26-28/11	Contact II Kongres - Hillerød christopher@drlove.dk
4-6/2	EidoCon Kongres og generalforsamling - Århus www.eidocon.eidolon.dk

Indhold

Nyt alternativ til Hareposten	1
Nye tider på vej – igen	3
Der Lanterne – Meeting in Berlin	4
Nyt blod til Ringkøbing	5
Sommerweekenden 2004, Kolonien, Nu med grillrist	6
Europæisk Middelalderfestival	7
Overdrevet går lige ind til benet	8
Hyggecon reddet fra stor krise	8
Værdig sæsonafslutning på torsdagscaféen i Århus	9
Mørkeskoven 8: Lysningen	10
Afsløring: Sådan bliver Mørkeskoven til	11
Snapshots fra under vandet	12
Anden afvikling af Ubåden	13
Ubådens tredje afvikling:	14
Kendt fra tv	16
Dødens Ironi	18

Næste nummer

Minder fra sommerlives

Hyggecon

Sommerweekenden i bakspejlet

Hjemme hos Ryan og Mikkel

www.hareposten.eidolon.dk